

MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI ČR

Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

Odbor odškodňování

VÁŠ DOPIS č.j.:

ZE DNE:

NAŠE č.j.:

MSP-2443/2019-ODSK-
ODSK/20

VYŘIZUJE:

TEL.:

FAX:

E-MAIL:

Mgr. [REDACTED]
+420 22199 [REDACTED]
+420 22199 [REDACTED]
odsk@msp.justice.cz

DS

Vážený pan

Mgr. Michal Pokorný, advokát

Lublaňská 507/8

120 00 Praha 2

MSP-2443/2019-ODSK-ODSK/20
0100204003776116

Praha 16.3.2020

Počet listů: 4

Přílohy: 0

ke sp. zn. 217004000

STANOVISKO

ve věci žadatele:

Lukáš Nečesaný, nar. [REDACTED] 1992

bytem:

zastoupeného:

Mgr. Michal Pokorný, advokát

o poskytnutí odškodnění za nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup podle zákona č. 82/1998 Sb.

Podáním, doručeným Ministerstvu spravedlnosti ČR dne 25. 9. 2019, žadatel uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 20.000.000,- Kč z titulu nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby, nezákonného rozhodnutí o trestu a dále nezákonného rozhodnutí, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání, v řízení vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 9 T 12/2013.

Na výzvu Ministerstva spravedlnosti ke konkretizaci odpovědnostního titulu a dále rozdělení požadovaného zadostiučinění ke každému z titulů žadatel doplnil v podání ze dne 21. 1. 2020, že žádá přiměřené zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby ve výši 1.000.000,- Kč, dále z titulu nezákonného rozhodnutí o trestu ve výši 3.000.000,- Kč, dále z titulu nezákonného trestního stíhání ve výši 15.450.000,- Kč, nově uplatnil zadostiučinění ve výši 270.000,- Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trestního řízení a dále zadostiučinění ve výši 280.000,- Kč z titulu posttraumatické stresové poruchy.

Předmětné podání bylo Ministerstvem spravedlnosti podle svého obsahu posouzeno jako žádost podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v platném znění (dále jen „zákon“).

Podle tohoto zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Zákonná úprava přitom stanoví, že stát odpovídá za škodu na principu objektivním, přičemž odpovědnost státu je založena na současném splnění tří podmínek:

- 1) *nesprávný úřední postup nebo nezákonné rozhodnutí,*
- 2) *vznik škody,*
- 3) *příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody.*

Uvedené předpoklady musí být splněny kumulativně, pouhé nesplnění jednoho z nich vede k zamítnutí nároku na náhradu škody (viz usnesení Nejvyššího soud ČR ze dne 23. 2. 2005, sp. zn.: 25 Cdo 773/2004, usnesení Nejvyššího soudu České republiky č. j. 28 Cdo 4231/2010-113 ze dne 9. 11. 2011).

Vznik škody je třeba chápat jako újmu, která nastala a projevuje se v majetkové sféře poškozeného. Skutečnou škodou se rozumí újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodní událostí a dále reprezentující majetkové hodnoty, které bylo nutno vynaložit, aby došlo k uvedení věci do předešlého stavu.

Podle § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním.

Řízení bylo vůči žadateli zahájeno dne 7. 3. 2013 usnesením o zahájení trestního stíhání ze spáchání zločinu vražda dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku ukončený ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 8. 3. 2013 bylo vydáno usnesení o vzetí do vazby s tím, že vazba se započítává ode dne 7. 3. 2013. Dne 7. 10. 2013 podalo Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové obžalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Po proběhnutích hlavních líčeních byl dne 9. 1. 2014 vydán rozsudek, kterým byl žadatel uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 16 let do věznice se zvýšenou ostrahou. Žadatel se proti rozhodnutí odvolal. Dne 10. 3. 2014 proběhlo u odvolacího soudu neveřejné zasedání, kdy bylo rozhodnuto o zrušení rozsudku soudu I. stupně a vrácení věci zpět. Dne 21. 5. 2014 vydal soud I. stupně v pořadí druhý rozsudek, kterým uznal opětovně žadatele vinným a odsoudil jej k trestu odnětí svobody v délce 16 let do věznice se zvýšenou ostrahou. Proti rozhodnutí bylo podáno odvolání. Dne 23. 7. 2014 odvolací soud rozhodl rozsudek tak, že rozsudek soudu I. stupně částečně zrušil, a to ve výroku o trestu, a nově rozhodl o uložení trestu odnětí svobody v délce 13 let do věznice se zvýšenou ostrahou. Právní moci nabylo rozhodnutí dne 23. 7. 2014. Žadatel podal dovolání k Nejvyššímu soudu v Praze, přičemž jej následně vzal zpět. Dne 25. 2. 2015 podala ministryně spravedlnosti stížnost pro porušení zákona, která byla Nejvyšším soudem ČR projednána dne 20. 5. 2015. Byl vydán rozsudek, kterým bylo vysloveno, že byl porušen zákon v neprospěch žadatele. Napadený rozsudek soudu I. stupně a odvolacího soudu se zrušují a věc se vrací zpět soudu I. stupně k novému rozhodnutí. Rovněž bylo rozhodnuto, že se žadatel nebere do vazby. Po proběhnutích hlavních líčeních vydal soud I. stupně dne 1. 4. 2016 v pořadí již třetí rozsudek, kterým byl žadatel uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 13 let do věznice se zvýšenou ostrahou. Žadatel podal proti rozhodnutí odvolání. Odvolací soud dne 31. 8. 2016 rozhodl o tom, že se odvolání žadatele zamítá. Právní moci nabyl odsuzující rozsudek dne 31. 8. 2016. Ze strany žadatele bylo podáno dovolání k Nejvyššímu soudu ČR. Žadatel nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody dne 6. 10. 2016. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 21. 12. 2016 po rozhodnutí odvolacího soudu. Nejvyšší soud ČR rozhodl dne 29. 3. 2017 v neveřejném zasedání tak, že zrušil

rozsudky soudu I. stupně a soudu odvolacího a vrátil věc zpět soudu I. stupně. Po proběhnutích hlavních líčení byl dne 20. 11. 2017 vyhlášen rozsudek, jímž byl žadatel zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal žadatel. Státní zástupkyně podala odvolání. Odvolací soud dne 23. 3. 2018 rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil zpět soudu I. stupně. Žadatel však podal ústavní stížnost k Ústavnímu soudu. Dne 14. 5. 2018 byl vydán rozsudek soudu I. stupně, kterým byl žadatel opětovně zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu. Usnesením odvolacího soudu ze dne 28. 11. 2018 byl rozsudek zrušen a vrácen zpět soudu I. stupně. Dne 5. 2. 2019 vydal Ústavní soud ČR nález, kterým bylo konstatováno, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018 bylo porušeno právo stěžovatele na řádné soudní řízení a právo na zákonného soudce, usnesení odvolacího soudu se ruší, ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá. Dne 27. 3. 2019 vydal Vrchní soud v Praze usnesení, kterým odvolání státní zástupkyně zamítl. **Právní moci nabylo konečné rozhodnutí dne 27. 3. 2019.**

V souladu s konstantní judikaturou je možno uzavřít, že v daném případě došlo ohledně žadatele k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1, § 10 zákona č. 82/1998 Sb., za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 3. 2013, rozsudek ze dne 21. 5. 2014, rozsudek ze dne 23. 7. 2014, rozsudek ze dne 1. 4. 2016 a usnesení ze dne 31. 8. 2016. Rovněž s ohledem na výsledek řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o vazbě ve smyslu ust. § 9 z. č. 82/1998 Sb., kterým je usnesení o vzetí do vazby ze dne 8. 3. 2013.

1) NEMAJETKOVÁ ÚJMA ZA NEZÁKONNÉ ROZHODNUTÍ O VZETÍ DO VAZBY

Dle § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Žadatel žádá o přiznání nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě v období od 7. 3. 2013 do 23. 7. 2014, tedy za dobu 504 dní.

K uplatněnému nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou rozhodnutím o vazbě zastává Ministerstvo spravedlnosti názor, že dle ustanovení § 31a odst. 2 zákona 82/1998 Sb. se zadostiučinění poskytne v penězích pouze tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

V návaznosti na výše uvedené Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že v trestním řízení vedeném proti žadateli došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. a za toto se velmi omlouvá.

Co se týče tvrzených zásahů do sféry žadatele, byl žadatel vyzván k doplnění tvrzení a důkazů k prokázání vzniku nemajetkové újmy. Žadatel uvedl, že byl omezen ve vazbě denním řádem, byl omezen ve volbě oděvu, vést intimní život se ženou a rovněž byl omezen na rodinném životě. Žadatel dále pocítoval strach z osob pobývajících s ním ve věznicích. Zdejší úřad tedy porovnal tvrzené skutečnosti se skutečnostmi zjištěnými z trestního spisu a z dopisů založených ve spise, které byly adresovány rodině a přátelům, zjistil, že pobyt ve věznicích pro

něj nebyl tak útrapný a zdrcující, neboť sám výslovně uváděl, že je rád, že je sám na pokoji, pobyt ve věznici ho donutil číst a učit se. Jiné skutečnosti tvrzené žadatelem nebyly ze spisu zjištěny.

Vzhledem k výše uvedeným okolnostem Ministerstvo spravedlnosti pokládá konstatování a přiznání denního odškodného za vazební stíhání ve výši 1.000,- Kč za dostatečné zadostiučinění za porušení práva. Celkem bude žadateli na zadostiučinění přiznáno 504.000,- Kč.

2) NEMAJETKOVÁ ÚJMA ZA VÝKON NEPODMÍNĚNÉHO TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY

Dle § 10 zákona č. 82/1998 Sb., má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestli v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn.

Žadatel žádá o přiznání nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody v období od 24. 7. 2014 do 20. 5. 2015 a dále v období od 6. 10. 2016 do 21. 12. 2016 v celkové výši 3.000.000,- Kč, jak vyplývá z doplnění žádosti žadatele ze dne 21. 1. 2020.

Z předmětného trestního spisu bylo zjištěno, že žadatel byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, č. j. 9 T 12/2013-2383 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, č. j. 8 To 51/2014-2502 odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v délce 13 let do věznice se zvýšenou ostrahou. Žadatel tak byl v období od 24. 7. 2014 do 20. 5. 2015 omezen na svobodě celkem 301 dnů. Stran tvrzení o vzniku nemajetkové újmy žadatel uvádí shodné skutečnosti jako výše u vazebního stíhání. Ničeho dalšího neuvádí a nedokládá. Neboť byl žadatel pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody, kdy tento již vykonával ve věznici trest pro odsouzené pachatele, byla žadateli přiznána za jeden den omezení osobní svobody částka vyšší než u vazebního stíhání, tedy ve výši 1.500,- Kč, tj. za 301 dnů celkem 451.500,- Kč.

Dále bylo zjištěno, že žadatel byl omezen na svobodě výkonem trestu odnětí svobody v období od 6. 10. 2016 do 21. 12. 2016, a to rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016, č. j. 9 T 12/2013-3176 a dále usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, č. j. 8 To 54/2016-3413. Žadatel tak byl v tomto období omezen na svobodě celkem 77 dnů. V době omezení žadatele na svobodě byl již žadatel ženatý s V [REDAKCE] N [REDAKCE] a měl osmiměsíční dceru N [REDAKCE] díky čemuž došlo ze strany Ministerstva spravedlnosti ČR k navýšení částky za jeden den omezení osobní svobody na částku 2.000,- Kč. Žadateli tedy bude za toto období omezení osobní svobody přiznáno 154.000,- Kč.

3) NEMAJETKOVÁ ÚJMA ZA NEZÁKONNÉ TRESTNÍ STÍHÁNÍ

K uplatněnému nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu zastává Ministerstvo spravedlnosti názor, že dle ustanovení § 31a odst. 2 zákona 82/1998 Sb. se zadostiučinění poskytne v penězích pouze tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, resp. vydáním nezákonného rozhodnutí je nezbytné tvrdit a prokazovat.

Nejvyšší soud ve své judikatuře dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující:

- 1) **Povaha trestní věci.** Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).
- 2) **Délka trestního řízení.** Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval.
- 3) **Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby.**

Při stanovení formy a výše zadostiučinění je třeba rovněž přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou např. okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavínil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

V návaznosti na výše uvedené Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že v trestním řízení vedeném proti žadateli došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí a nezákonného rozhodnutí o trestu ve smyslu § 7 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterými jsou usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 3. 2013, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2014, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2014, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016. Za vydání těchto rozhodnutí se Ministerstvo spravedlnosti ČR omlouvá.

Žadatel byl trestně stíhán za zločin vraždy, za nějž je hrozba trestu odnětí svobody od 15 do 20 let. Jedná se o trestnou činnost proti životu a zdraví, což je veřejností považováno za velice zavrženíhodné jednání.

Co se týče délky řízení, toto trvalo od 7. 3. 2013 do 27. 3. 2019, tedy celkem 6 let. Toto kritérium je však uplatňováno jako samostatný nárok. K tomuto tedy bude učiněno vyjádření níže ve stanovisku.

Co se týče následků trestního stíhání do života žadatele, tento tvrdí, že ztratil důvěru ve spravedlnost a nestrannost postupu Policie ČR, dále i celého justičního systému. Věc byla masivně medializována, díky čemuž přišel o soukromí, neboť je poznáván. Žadatel dále pociťuje stavy úzkosti a beznaděje. Mívá rovněž děsivé noční sny. Žadatel byl vyzván k doplnění tvrzení a předložení důkazů k těmto tvrzením, neboť jej zdejší úřad považoval za nedostatečné. Žalobce doložil k prokázání vzniku nemajetkové újmy monitoring článků v médiích a dále doložil znalecké vyjádření, které má prokazovat prožívání trestního řízení proti žadateli. Ničeho dalšího předloženo nebylo.

Zdejší úřad tedy přikročil ke komparaci výše uváděných tvrzení s předmětným trestním spisem a zjistil následující. Žadatel byl v době zahájení trestního stíhání studentem 4. ročníku střední odborné školy a gymnázia v Hořicích, kde studoval obor obchodník. Žadatel již před zahájením trestního stíhání řešil určité problémy ve vztahu se školou. Dle výsledků učitelů či školníka se jednalo o problémového žáka, který měl rovněž zkušenosti s užíváním omamných a psychotropních látek. Z trestního spisu rovněž vyplynulo, že se žadatel v době, kdy byl pod vlivem těchto látek, nezdráhal řídit vozidlo. Co se týče tvrzené masové medializace věci, tuto zdejší úřad činí nespornou. Je logické, že médiím neunikne pozornosti taková závažná trestná činnost, která byla dávana žadateli za vinu. Je v zájmu veřejnosti, aby orgány činné v trestním řízení řádně tuto věc prošetřily a dopadly pachatele tohoto činu. Zdejší úřad však namítá tu skutečnost, že za činnost médií nikterak neodpovídá. Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 3. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 uvádí, že vychází-li medializace z veřejného projednání věci soudem (informace jsou tedy veřejnosti poskytovány na základě účasti zástupců médií při veřejném jednání soudu), nelze takovou medializaci bez dalšího přikládat státu k tíži. Ministerstvo spravedlnosti ČR neodpovídá za práci či způsob prezentace případu médií. Jestliže některé sdělovací prostředky o žadateli jakkoli nepravdivě či zkresleně informovaly, nechť se domáhá nápravy u nich, případně v případě dehonestujících výroků nebo článků uveřejněných v médiích dle občanského zákoníku vůči těmto subjektům.

Zdejší úřad dospěl k závěru, že je na místě přiznání peněžitého zadostiučinění, a to ve výši 108.000,- Kč. Tato částka představuje částku 1.500,- Kč za měsíc trestního stíhání, přičemž reflektuje rovněž i přiznané částky v rámci omezení osobní svobody žadatele, rovněž do jisté míry medializaci věci a závažnost trestné činnosti kladené žadateli za vinu.

4) NESPRÁVNÝ ÚŘEDNÍ POSTUP SPOČÍVAJÍCÍ V NEPŘIMĚŘENÉ DÉLCE ŘÍZENÍ

Žadatel v rámci doplnění žádosti doručené Ministerstvu spravedlnosti ČR uvedl, že žádá přiznání částky ve výši 270.000,- Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení. Neboť se jedná o nově uplatněný nárok, který nebyl nijak požadován v rámci žádosti o odškodnění jako takové, je třeba považovat za okamžik uplatnění den doručení zdejšímu úřadu, tedy 22. 1. 2020. Neboť však trestní řízení bylo pravomocně skončeno dne 27. 3. 2019, je nárok na

přiznání peněžitého zadostiučinění dle ust. § 32 odst. 3 z. č. 82/1998 Sb. promlčen. Zdejší úřad tak vznáší námitku promlčení uplatněného nároku.

5) NÁHRADA ŠKODY NA ZDRAVÍ ČI NEMAJETKOVÁ ÚJMA NA ZDRAVÍ

Žadatel rovněž v rámci doplnění žádosti doručené Ministerstvu spravedlnosti ČR uvedl, že žádá přiznání náhrady škody ve výši 280.000,- Kč z titulu posttraumatické stresové poruchy.

Tento uplatněný nárok je charakterem nárok na náhradu nemajetkové újmy na zdraví, resp. náhrady škody na zdraví. Žadatel k tomuto doložil znalecké vyjádření ze dne 13. 1. 2020 vypracovaný soudním znalcem PhDr. Josefem Pavlátem, Ph.D..

Zdejší úřad však namítá, že součástí tohoto znaleckého vyjádření není jakékoliv vyčíslení či přesnější určení výpočtu požadované škody. Jelikož bylo trestní stíhání zahájeno ještě za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., je třeba předložit znalecký posudek s určením konkrétní diagnózy a se stanovením výpočtu bolestného či ztížení společenského uplatnění dle vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění. Tato rovněž musí být v příčinné souvislosti s předmětným trestním řízením.

Pro absenci výše uvedeného nebude na tomto požadovaném nároku ničeho přiznáno.

V souvislosti s požadovanými nároky žadatele došel zdejší úřad k závěru, že žádost žadatele je důvodná co do celkové částky 1.217.500,- Kč. Tato částka bude zaslána dle pokynu v přípisu ze dne 9. 3. 2020.

Tímto sdělením pokládáte mimosoudní projednání Vaší právní věci za ukončené. Stanovisko Ministerstva spravedlnosti zaujaté při předběžném projednání nároků uplatněných podle zákona č. 82/1998 Sb. není rozhodnutím, které by se vydávalo či přezkoumávalo ve smyslu procesních předpisů.

Nesouhlasíte-li s vydaným stanoviskem, je třeba se dle § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. obrátit s nárokem na náhradu škody na Obvodní soud pro Prahu 2, který je místně i věcně příslušným k projednání žaloby o náhradu škody jako obecný soud žalovaného státu, nebo na soud, v jehož obvodu došlo k události, zakládající nárok na náhradu škody, jako místně příslušný soud, jehož volba je na výběr daná.

Ředitel odboru odškodňování

Mgr. [redacted]

Mgr. [redacted]

Ministerstvo spravedlnosti ČR
Elektronicky podepsáno: 16.03.2020 14:33:29